

Trong th&#n tho&#i Hy L&#p, có đi&#n tích mang tên “*Ch&#c gi&#ng c&#a Procuste*”. Procuste là m&#t tên c&#p vùng Attique chuyên hành h&# các du khách y b&#t đ&#c b&#ng cách đ&#t h&# n&#m trên m&#t chi&#c gi&#ng (y có hai chi&#c, m&#t ng&#n m&#t dài) và ch&#t b&#t ho&#c kéo dẫn chân c&#a h&# cho v&#a chi&#c gi&#ng &#y. Vi&#t Nam ta cũng có thành ng&# t&#ng đ&#ng: “Đeo chân cho vạ giày” dùng đ&# ch&# m&#i toan tính mu&#n b&#t ng&#i ta theo m&#t ki&#u m&#u duy nh&#t, m&#t l&#i suy nghĩ hay hành đ&#ng duy nh&#t.

Đây là ph&#ng cách c&#a các ch&# đ&# đ&#c tài, nh&#t là đ&#c tài c&#ng s&#n, v&#n mang tính toàn tr&# ! Năm 1963, gi&#a lúc nhân tâm mi&#n B&#c ch&#a h&#t c&#n kh&#ng khi&#p và xã h&#i mi&#n B&#c ch&#a h&#t c&#n ho&#ng lo&#n vì nh&#ng h&#u qu&# r&#n ng&#i, đ&#y ch&#t ch&#c máu l&# c&#a cu&#c C&#i cách ru&#ng đ&#t và v&# Nhân văn Giai ph&#m, thì H&# Chí Minh th&#n nhiên công b&# m&#t tín đi&#u : “Đ&#ng là đ&#o đ&#c ! là văn minh !” Đ&#ng t&# “là” trong câu này m&#nh g&#p nhi&#u l&#n đ&#ng t&# “có”, vì nó mu&#n nói văn minh đ&#o đ&#c chính là b&#n ch&#t c&#a đ&#ng hay đ&#ng là hi&#n thân c&#a đ&#o đ&#c văn minh ! Dĩ nhiên trong thâm tâm ai cũng hi&#u đó là th&# «đ&#o đ&#c cách m&#ng» : đ&#u t&# ân nhân, lên án cha m&#, gi&#t v&# b&# con, ph&#n b&#i chi&#n h&#u, trừ đ&#p văn nhân ngh&# sĩ mà H&# Chí Minh và hàng lãnh đ&#o CS th&#i &#y là t&#m g&#ng, cũng nh&# văn minh &#y là th&# văn minh phá v&# nh&#ng giá tr&# nhân b&#n, truy&#n th&#ng c&#a dân t&#c nh&# nhân, nghĩa, l&#, trí, tín... th&# văn minh ti&#n lên th&#i đ&#i đ&# s&#t (theo nghĩa s&#t máu) và... đ&# đ&#u nh&# l&#i thi sĩ Bùi Minh Qu&#c còn mô t&# g&#n đây : “Quay m&#t phía nào cũng ph&#i ghìm c&#n m&#a ! C&# m&#t th&#i đ&#u cáng đã lên ngôi !” Th&# nh&#ng C&#ng s&#n v&#n tìm m&#i cách c&#ng ép toàn dân mi&#n B&#c ph&#i tin theo «chân lý th&#i đ&#i» do h&# H&# ban ra &#y. Ch&#ng h&#n qua nh&#ng v&#n th&# quái đ&#n c&#a các văn nô ch&# đ&# mà m&#i ng&#i, nh&#t là gi&#i tr&# ph&#i h&#c thu&#c và áp đ&#ng. Ví d&# bài th&# ca t&#ng tên đ&# t&# Stalin, k&# đã tàn sát 10 tri&#u dân Nga và là k&# duy&#t xét đ&# án C&#i cách ru&#ng đ&#t c&#a Vi&#t C&#ng: «...Ngày mai dân có ru&#ng cà. Ngày mai đ&#c l&#p &#n này nh&# ai? &#n này nh&# đ&# hai vai. M&#t vai &#n Bác m&#t vai &#n Ng&#i. Con còn bé đ&#i con &#i. Mai sau con nh&#e tr&#n đ&#i nh&# Ông!...» (T&# H&#u, Đ&#i đ&#i nh&# Ông, 1953). Ho&#c bài th&# ca ng&#i đ&#ng c&#a Xuân Di&#u : «...Trong đ&#i cũ trái tim ngoài ng&#c. Tôi th&#i th&#p đêm ngày đau nh&#c... Đ&#ng đ&#y tôi phân bi&#t t&# ngu&#n. Đ&#ng đã cho tôi x&#ng s&#ng c&#a tâm h&#n...» (dù sau này Xuân Di&#u có thú nh&#n : m&#i l&#n ngâm «th&# Bác» thì nh&# n&#c m&#t đ&# đ&#c mua ít ký th&#t!?). Hay bài th&# c&#a Ch&# Lan Viên : «Đ&#ng &# đâu phân ph&#i trái v&#n th&#m. Đây ta đ&#i ru&#ng m&#n đ&#ng chưa thành ngon ng&#t... Ta nghĩ chuy&#n nghìn năm ch&#a k&#p nghĩ. Và đôi m&#t th&#n c&#a Đ&#ng chi&#u t&#m xa» (Nghĩ v&# đ&#ng, 1966). Ch&# đ&#n cu&#i đ&#i, Ch&# Lan Viên m&#i nói th&#t v&# ch&# đ&# qua bài th&# «Bánh v&# » (1991).

Đi cùng v&#i «tín đi&#u» ng&# ngáo khoác lác nói trên c&#a HCM (mà ng&#i ta còn th&#y trên các bích ch&#ng c&# v&# b&#u c&# «Qu&#c h&#i» năm 2007) là nh&#ng câu kh&#u hi&#u nh&# “Đ&#ng là th&#n thánh, là &#u vi&#t!” (câu nói lên gân c&#a t&#ng bí th&# Leonid Brejnev gi&#a lúc ch&# đ&# Liên xô s&#p s&#p đ&#), nh&# «Ý đ&#ng, lòng dân», «Nghe theo Đ&#ng ! Nói theo đài !», nh&# «Dân tin đ&#ng ! Đ&#ng tin dân !», Đ&#ng là «c&#a dân, do dân, vì dân» (thành ng&# ăn c&#p c&#a Abraham Lincoln, t&#ng th&#ng HK)... R&#i c&# m&#t n&#n tuyên truy&#n, giáo đ&#c b&#t bu&#c m&#i ng&#i ph&#i coi «Bác» và «Đ&#ng» nh&# ân nhân c&#a đ&#t n&#c, c&#a t&#ng ng&#i, nh&# ngu&#n chân lý và công lý c&#a xã h&#i,

ph&#i coi x&#a h&#i ch&# nghĩa là &#u vi&#t, là đích t&#i c&#a v&#n minh nh&#n lo&#i, ai hi&#u ng&#&# c&# l&#i mà bày t&# ra hay làm ng&#&# c&# l&#i là không th&# s&#ng n&#i. T&#t c&# khi&#n toàn th&# mi&#n B&#c r&#i c&# n&#&# c&# b&#i l&#i vào cu&# c chi&#n huynh đ&# t&#ng tàn, b&# dùng vào nh&#ng cu&# c thí nghi&#m cu&#ng đi&#n, nh&#ng cu&# c t&#ng đi&#n t&#p (ki&#u nói c&#a Ph&#m Quang Ngh&#) ch&#t ng&#&# i, h&#t c&#a... Ch&#ng l&#i g&#i mà khi Georges Marchais, t&#ng bí th&# đ&#ng CS Pháp (1972-1994) tuyên b&# ki&#u t&#ng k&#t v&# Liên xô và Đông Âu s&#p đ&# : «Globalement positif» (Xét chung là tích c&# c&# !), thì li&#n b&# t&# Le Figaro hay Le Monde g&#i đó (hai nh&#t báo l&#n nh&#t c&#a Pháp) s&#a l&#i : «Globalement vomitif» (Xét chung là đáng nôn m&#a !)

Đ&#u v&#y, t&#i Vi&#t Nam hi&#n th&#i, n&#o tr&#ng Procuste c&#a hàng lãnh đ&#o CS v&#n thâm căn c&# đ&#, chân c&#ng (nghĩa là tâm trí) c&#a h&#n 80 tri&#u dân v&#n b&# kéo cho v&#a chi&#c gi&#&#ng, b&# đ&#o cho v&#a chi&#c giày mà đ&#ng luôn s&#m s&#n. Toàn th&# b&# máy chính tr&#, toàn th&# b&# máy nh&#i s&# (trên các ph&#&#ng ti&#n truy&#n thông và qua các giáo khoa m&#i c&#p) ngày đêm căng kéo, đ&#o g&#t không ng&#ng. Chi&#c gi&#&#ng hay chi&#c giày đó mang nhi&#u tên g&#i khác nhau. Trên ph&#&#ng đi&#n chính tr&# thì đ&#y là «dân ch&# t&#p trung», là «ch&# quy&#n h&#n nh&#n quy&#n», là «x&#a h&#i ch&# nghĩa ch&# t&#m th&#i b&# kh&#ng ho&#ng», dù ai cũng bi&#t r&#ng dân ch&# ki&#u &#y là dân ch&# v&#, còn ru&#t là đ&#c tài đ&#ng tr&#, r&#ng nh&#n quy&#n c&#a m&#i ng&#&# i dân ph&#i hy sinh cho ch&# quy&#n c&#a toàn đ&#ng, và r&#ng x&#a h&#i ch&# nghĩa đã b&# v&#t vào s&#t rác l&#ch s&# t&# lâu ! Trên ph&#&#ng đi&#n kinh t&# thì đó là «kinh t&# th&# tr&#ng theo đ&#nh h&#&#ng x&#a h&#i ch&# nghĩa», dù ai cũng hi&#u đ&#y là kinh t&# t&# b&#n hoang dã ch&# làm giàu s&# đ&#ng viên cán b&# có ch&#c quy&#n ! Trên ph&#&#ng đi&#n ngo&#i giao v&#i lân bang thì đó là ch&#m ngôn «ph&#i bi&#t s&#ng c&#n k&# n&#&# c&#n» nh&# x&#a r&#y b&#ng cách nh&#&#ng đ&#t nh&#&#ng bi&#n, đang khi nh&#n dân -qua l&#ch s&#- đ&#u bi&#t t&# tiên đã hi&#u hòa, th&#m chí tri&#u c&#ng Đ&#i Hán sau khi đã đánh cho nó li&#ng xi&#ng t&# t&#i ! M&#i đây, t&#i H&#i ngh&# Ngo&#i giao l&#n th&# 26 c&#a VC (1-10/12/2008, quy t&# g&#n 700 đ&#i bi&#u), t&#ng bí th&# Nông Đ&#c M&#nh th&#n nh&#n kh&#ng đ&#nh : «T&# qu&#c ta còn nghèo kh&# nh&#ng đ&#ng hoàng» (!?!), dù m&#y năm nay trong ngành ngo&#i giao VN đã có v&# vi&#c đ&#i s&# t&#i Hoa K&# mò sò, lãnh s&# t&#i Nh&#t B&#n s&# mông, tham tán t&#i Anh qu&#c côn đ&# và bí th&# t&#i Nam Phi buôn l&#u... Trên ph&#&#ng đi&#n pháp lu&#t thì đó là «pháp ch&# x&#a h&#i ch&# nghĩa», là «t&# do trong khuôn kh&#» dù ai cũng bi&#t th&# pháp ch&# đó th&#c ch&#t ch&# là lu&#t r&#ng, lu&#t ti&#n, lu&#t đ&#ng, và r&#ng khuôn kh&# t&# do đó là ch&#u c&#nh, b&# n&#&# c&# không ph&#i là giòng sông hay bi&#n c&# cho con cá b&#i l&#i. K&#t c&#c các phiên tòa thì bao gi&# cũng là công th&#c b&#t di đ&#ch : «T&#t c&# các b&# can đã ngoan ngoãn cúi đ&#u nh&#n t&#i tr&#&#c tòa đ&# đ&#&#c h&#&#ng chính sách khoan h&#ng c&#a đ&#ng và nhà n&#&#c» !?! V&# án 8 giáo dân Thái Hà hôm 08-12 m&#i r&#i là b&#ng ch&#ng hùng h&#n cho th&# lu&#t pháp tùy ti&#n quái đ&#n này. C&# m&#t b&#n cáo tr&#ng đao to búa l&#n, đ&#y đ&#y nh&#ng vụ cáo tr&# tr&#n, nh&#ng ng&#y bi&#n n&#c c&#&#i th&# mà đ&#ng v&#n đ&#a ra cách trang nghiêm đ&#nh đ&#c đ&# b&#t m&#i ng&#&# i ph&#i công nh&#n. Qu&# là «x&# đúng cũng đ&#&#c, x&# sai cũng đ&#&#c, x&# hòa cũng đ&#&#c, x&# th&#ng cũng đ&#&#c, x&# thua cũng đ&#&#c...» (l&#i chánh án Tòa án Nhân dân T&#i cao Tr&#nh Ng&#c D&#&#ng). Nh&#ng giáo dân Thái Hà có công nh&#n phiên x&#, b&#n án &#y hay không thì m&#i ng&#&# i đã rõ ! (tr&# ai ch&# nghe báo đài VC !)

Trên ph&#&#ng đi&#n thông tin, chi&#c gi&#&#ng hay chi&#c giày đó nay mang cái tên m&#i do th&# tr&#&#ng b&# Thông tin và Truy&#n thông Đ&# Quý Do&#n đ&#t : «Đi l&# bên ph&#i». Toàn b&# báo chí c&# «th&#ng

đàn [không phải «thằng đàn»] mà đi, mà nói» dõng cây gậy và cả rít cả đũa. Cũng theo đuôi cả Nguyễn Thị Thọ mà cắt xén rồi xuyên tạc thối giã câu nói của Địch Tịch Giám mục Hà Nội, cả bám mông cả Nguyễn Đức Nhanh mà vu khống giáo xứ Thái Hà phá hoại tài sản, gây rối trật tự an ninh! Dám đi giễu đũa hay đi bên trái thì nhỡ sẽ phạm cả Nguyễn Việt Chi và Nguyễn Văn Hài! Chưa hết, qua thớt trộm ngỗ Ngoại giao Hồ Xuân Sơn, đũa còn muỗn ngang nhiên đeo chân, dũa đũa cho báo chí Nhật Bản trong vụ PCI, khiến toàn bộ nhân c Nhật, tổ nhân dân, chính phủ tới báo chí đang cho Việt Nam mất bài học đích đáng nhẽ dũa! Gần đây thôi, cũng chính Đỗ Quý Doãn (đồng chủ báo Tiên Phong 28-11-2008 trích đăng) đã diễn nghĩa blog là hoa t đũa mang ý u t cá nhân: "Ý u t này quy đũa blog không dũa dũa cho mất t ch c hay thông tin chính th ng nào cả. Nhưng blogs v t quá thông tin cá nhân là sai quy đũa, trái pháp luật!" Thành ra cả các bloggers bày t và chia sẻ quan điểm về các v n đũa chính tr , xã hội! Đũa rắn đe, Giám đốc Trung tâm Bách khoa lo v an ninh internet là Nguyễn Tô Quang (mất tay công an mạng hàng g c), nói r ng theo đũa th o luật đang đũa bàn cãi, "nh ng ng i vi phạm có th b phạt t i 12,000 đô M và án tù t i 12 năm" mà y cho là "r t x ng đáng dũa v i nh ng ai c ý ph bi n nh ng tin th t thi t v tôn giáo, h th ng chính tr , nhà n c và chính phủ". Đang khi đó thì toàn th th gi i đũa công nh n blog "là mất trang mạng cá nhân hoặc cả mất nhóm các cá nhân, là n i đũa m i cá nhân t do bày t suy nghĩ, tình c m, thái đũa, quan điểm; là t báo m ng cả cá nhân hoặc nhóm, đũa th ng xuyên c p nh t" và "blogger đũa coi là nhà báo công dân" (Wikipedia), dũa trên đũa 19 cả Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền.

Nói tóm lại, đũa CS đang t o ra t o ra cho nhân dân VN mất chỉ c gi ng, mất chỉ c giày mang cái tên cả th ng th y trong lịch s nhân lo i : «văn hóa đũa»! Khái niệm này do chính chủ tr ng ban t đũa văn hóa trung ng Nguyễn Khoa Điềm phát minh ra năm 2005 và đũa trình bày hàng tu n trên truy n hình VC. Ngoài văn hóa đũa i c, văn hóa dân t c, văn hóa dân gian, văn hóa tôn giáo ra, nay dân Việt t i bi t thêm mất th văn hóa đũa bi t n a là "văn hóa đũa". Đũa đã cả quy n h n 60 năm rồi, mà là cả quy n tuy t đũa, cho nên m i chuy n t nh đũa n n đũa liên quan đũa đũa. Văn hóa là mất chuy n vô cùng quan tr ng trong đũa s ng xã hội nên đũa ph i "quan tâm" và mu n r ng nh đũa mà dân Việt có thêm mất n n văn hóa m i : đó là từng ph c, m n yêu, đũa cao đũa, đó là tin đũa nh th n chân lý và th n công lý, đó là hãy c gian dũa, b o hành n u c n vì ích lợi cả đũa, đó là đũa quy n l i cả đũa trên quy n l i cả n c, cả dân, đó là «s ng ch t m c bây, quy n đũa đũa n m» !!!

Trong th n tho i chỉ c gi ng nói trên, cu i cùng tên cả p Procuste đã b ng i hùg Thésée b t y ch u chính hình ph t mà y đã sáng t o. Nhân dân và lịch s cũng sẽ hành x v i tên Procuste cả ng s n nh th thôi!